

at jeg senere under den saglige Forhandling skulde glemme at give Svar til den høitærede Minister, der omtalte en Ytring, som jeg havde brugt, og som efter hans Mening var baade ukorrekt og utilladelig. Han gav senere en Udsvilling af, hvorledes denne Ytring formentlig skulde forstås, og dertil kan jeg ganske slutte mig. Denne Udsvilling var rigtig, men det forekommer mig, at den ogsaa laa saa overordentlig nær, at min Ytring ikke paa nogen Maade kunde misforstås, thi den ærede Minister sagde selv ved første Behandling, at det Udtryk, jeg sigtede til: „ren Race“, skyldtes ikke Ministeriets Redaktion, men var beholdt fra tidligere Redaktioner, fra de Forslag, der vare komne ind ad anden Vej, gennem Landboforeningerne; og han har tidligere i Dag selv gjentaget det Samme, at dette Udtryk ikke skyldtes Ministeriets Redaktion. Jeg troede altsaa, at jeg var fuldt berettiget til, da han selv sagde, at Betegnelsen ikke var kommet ind ved Ministeriets Redaktion, da at omtale, hvad jeg havde erfaret underhaanden, men som jeg troede fra en god Kilde, om hvorledes det paagjældende Udtryk var kommet til Stede.

Judenrigsministeren (Singerslev):

Hvis det ærede Medlem havde udtrykt sig lidt anderledes, skulde jeg selv ikke have omtalt Punktet, men uden videre forudsat, at dette var Meningen; men det ærede Medlem brugte Udtrykket „ved Lovforslagets Affattelse“. Hvis det ærede Medlem havde sagt „ved Lovforslagets Forberedelse“ eller „paa tidligere Stadier“, skulde jeg ikke have sagt Noget; men Lovforslagets Affattelse sker i Indenrigsministeriet og kan ikke ske andet Steds.

Sangerslev: Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad min ærede Sidemand tilhøre (Casperfen) bemærkede, med Hensyn til Udvalgets indledende Bemærkninger til Lovforslaget, og det skal jeg saa meget mindre komme ind paa, som de Formaal, der der af Udvalget omtales som ønskelige, dog ikke ere Formaal, som ere Gjenstand for nærmere indgaaende Behandling og Afstemning nu for Tiden. Hvad der derimod særlig har foranlediget mig til at tage Ordet, er en Omtale af et Underendringsforslag fra et æret Medlem af Udvalget. Jeg vil da, i Modsetning til det ærede Medlem og den ærede Minister meget fraraade at stemme for dette Forslag, men derimod tilraade at stemme for Udvalgets Flertals Forslag, og jeg skal sige hvorfor. Naar Flertallet er bleven enigt om at forandre Redaktionen og

naturaligvis ogsaa Meningen med Lovforslaget, som det er forelagt paa dette Punkt, saa er det ifet med en bestemt Hensigt. Naar Enkelte maaste synes, at det er noget Nyt, vi ere fremkomne med, og at det er et vagt Udtryk vi benyttede, vil jeg henvisse til, at det er det samme Udtryk, som fandtes i Husdyrloven af 1862; det var først ved Loven af 1880, at det blev forandret. Naar vi ere gaaede til at give Lovforslagets § 1 det Endhold, vi have foreslaaet, er det med det bestemte Formaal for Die, at vi ønske — navnlig er det min personlige Opfattelse, at jeg ønsker — at der skal gives Landboforeningerne saa stor Frihed som mulig, med Hensyn til hvor store Præmier de ønske at give, og til hvilke Dyr; og jeg tror, vi med saa meget større Frihed gaa til det, som vi vide, at Landboforeningerne for hvert enkelt Nar tage Beslutning, dels om, hvilke Dyr der skulle blive Gjenstand for Præmiering og dels om, hvor store Beløb der kan afses til hver Klasse — Alt under de forskjellige Forhold, som Landboforeningerne leve og virke under. Det er nu i Almindelighed vist, men der gives specielle Tilfælde, som maa gjøre det ønskeligt, at Udvalgsflertallets Forslag bliver vedtaget; vi vide nemlig, at der gives Landsdele, der gives Der, hvor Landbruget i lige saa høj Grad som paa Fastslandet bliver udviklet; men vi vide ogsaa, at der gives Der, hvor det til Tider er i høj Grad vanskeliggjort for Dboerne at konkurrere i Distriktsfuerne, saaledes som de ere blevne fordelte; de blive som Følge deraf affaarne fra at deltage i Præmieæftningen, og det kan igjen have til Følge, at man nødig vil være med til Foretagender, som have Udfigt til kun daarligt at være Regning, naar der ikke var Udfigt til Præmier. Følgen deraf vilde igjen være den, at Husdyravlen paa disse Punkter vil blive trængt tilbage, og det er jo ikke det, der er tilfigtet. Hvad der er tilfigtet, er jo, at Husdyravlen og Husdyrbruget kunne faae Lempelser, Hjælp og Understøttelse, saa at den kan gaa frem til Held og Gavn for hele Samfundet. Naar jeg derfor ønsker, at det høie Thing vil stemme for Udvalgets Forslag, er det ogsaa fordi jeg ikke skjønner rettere, end at Landboforeningerne i Landbrugets Tjeneste ere Værere af en stor og national Sag, og jeg vilde gjerne have, at man skal give dem den Frihed, som her er foreslaaet, ogsaa fordi den Frihed, der trænges til, tillige er Frihed til at virke for at bevare meget unge Dyr. Jeg veed meget godt, at det ærede Medlem for 10de Kreds (Naben) som har indtaget en Særstilling i